

Glen Cook
NUOŽMIOSIOS AUKSO ŠIRDYS
Fantastinis romanas

Glen Cook

LEGENDINIS "JUODOSIOS GVARDIJOS"
AUTORIUS

Garetas - privatus seklys vampyrų, elfų, goblinų, zombių, kentaurų knibždančiame Tanfero mieste. Garetas - buvęs jūrininkas, didelis alaus ir moterų (ypač raudonplaukių) mėgėjas ir vartotojas, turintis namą, kuriame glaudžiasi gyvas loghiras Numirėlis. Visos Gareto bėdos prasideda, kai jį aplanko neeilinė gražuolė Amiranda Krest ir pasiūlo...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

387 tomas. Serija įkurta 1990m.

Glen Cook BITTER GOLD HEARTS

New York, Rock, 1988

Copyright © by Glen Cook, 1988

Cover art copyright © Tim Hildebrandt, 1991

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1.

Kai išsiaiškinau su Pragaištinguoju Piksiu, visiškai nebeliko ką veikti. Teko dvi savaites iš eilės kęsti Numirėlio bambėjimą, kuris išvestų iš kantrybės net šventąjį. O aš anaipol ne šventasis.

Be to, kažkur pradingo Tinė (o susidėti su kitomis, tegul ir jai nesant, būtų nepaprastai rizikinga). Žodžiu, atėjo metas prasiblaškyti.

Prisipažinsiu, po kurio laiko man pradėjo dingotis, jog visos miesto aludės veikia perdėm dėl manęs - tiek alaus prarijau.

Tačiau kartą vakarop - jaučiausi ne itin gerai, nes šėtonas mano galvoj įtaisė kažką panašaus į kalvę - į mūsų visko mačiusio nameliuko duris Makunado gatvėje kažkas pabeldė.

- Kas nutiko? - suriaumojau, atlapodamas duris. Man buvo nusispjaut, kad priešais stovi moteris su bent tūkstančio markių vertės paltu, kad gatvėje knibžda vaikinai su spindinčiomis livrėjomis. Kas jau kas, o turtai man seniai nebedaro įspūdžio.

- Misteris Garetas?

- Tas pats. - Mažumą atlyžau. Nužvelgiau moterį nuo galvos iki kojų ir nusprendžiau, kad

ji nūsipelno ir antro žvilgsnio. O taip pat trečio bei ketvirto. Ne todėl, kad mano viešnia būtų atrodžiusi kažkuo ypatinga. Tiesiog ji turėjo viską, ko reikia, be to, tasai viskas buvo deramai apipavidalintas. Moters lūpose šmėstelėjo šypsenos šešėlis.

- Mano gyslomis teka elfų kraujas. - Atšiaurus jos balsas virto muzikaliu, bet tik akimirkai. - Gal liausitės spoksojęs ir įsileisite mane vidun?

- Žinoma. Ar galiu pasidomėti, kuo jūs vardu? Man regis, dėl susitikimo nesitarėme. Nors esu pasirengęs susitikinėti su jumis kad ir po dešimt sykių per dieną.

- Misteri Garetai, čionai atėjau su reikalu. Meilikavimus patausokite savo bičiulėms. - Ji stumtelėjo mane į šalį, užkopė laiptais, tada stabtelėjo ir atsigrėžė. Moters veide išplito nuostaba.

- Maskuotė, - paaiškinau aš. - Mes tyčia nremontavome namo iš išorės - nenorėjome gundyti kaimynų. - Mūsų namas stovėjo anaipatol ne pačiame geriausiame miesto kvartale. Tiesą sakant, vyko karas, tad darbo vietų nestigo, tačiau kai kurie kaimynai iki šiol bjaurėjosi net pačia mintimi apie sąžiningą triūsą.

- Mes? - lediniu tonu perklausė moteris. - Atvirai šnekant, mano reikalas perdėm asmeninis...

Visi klientai vienodi. Visų jų reikalai perdėm asmeniniai, ir visi ateina pas mane, kadangi įprastais būdais ničnieko nepeša.

- Juo galite pasikliauti, - pareiškiau, linktelėdamas į gretimo kambario duris. - Jis neprasižios, nes yra miręs jau bemaž ketvertą šimtų metų.

Moters veidas kelis kartus persimainė.

- Loghiras? Numirėlis?

Vadinas, ji anaip tol ne tokia kilni dama, kokia stengiasi dėtis. Kiekvienas, žinantis apie Numirėlį, neabejotinai kilęs iš paprastų žmogelių, kurie ir sudaro didžiąją Tanfero gyventojų daugumą.

- Visiškai teisingai. Manding, jam taip pat derėtų išgirsti jūsų istoriją.

Turiu išmiklintą akį ir daug ką pastebiu - o ko nepastebiu, išgalvoju. Sprendžiant iš livrėjų, gatvėje būriavosi Audrų Valdovės Reiverės Stiks tarnai; o jei kalbėtume apie mano lankytoją, aš nutariau įspėjęs jos vizito priežastį. Todėl buvo labai įdomu suvesti gražuolę akis akin su tuo kandžių apėstu tinginiu, kuris il-

gainiui nepastebimai pavirto mano išlaikytiniu.

- Nė už ką.

Pasukau link durų, ketindamas pažadinti Numirėlį. Įprasta atsargos priemonė: anaip tol ne visi klientai ateina su draugiškais ketinimais, ir tokiais atvejais be Numirėlio (žinia, jei pastarasis gerai nusiteikęs) neapsieisi.

- Beje, primiršau, kuo jūs vardu?

Laužiausi kiaurai. Regis, ji puikiai tą suprato ir mano klausimą galėjo praleisti pro ausis, tačiau sekundėlę patylėjusi atsakė:

- Amiranda Krest. Misteri Garetai, reikalas labai svarbus ir perdėm asmeniškias.

- Visi taip sako, Amiranda. Grįšiu po minutėlės.

Ji nė nepamanė trinktelėti durimis.

Ką gi, reikalas išties svarbus - kad ir kaip ten būtų, jai, - jei toji moteris leidžia šitaip su ja elgtis.

Numirėlis smaginosi. Užsiiminėjo tuo, kas pastaruoju metu jam teikė didžiausią pasitenkinimą - stengėsi pergudrauti Kantarde besikaunančius karvedžius. Ir nesvarbu, kad duomenys apie kovinių veiksmų eigą buvo gerokai pasenę, be to, gauti iš dešimtų rankų, tai yra,

iš manęs. Jam sekėsi ne prasčiau, nei genialiesiems strategams, kurie vadovavo armijoms (atvirai šnekant, kur kas geriau, nei didžiūnai generolų bei kitų svarbių asmenų, valdžią gavusių paveldėjimo teise).

Loghiras dunksojo masyviame mediniame krėslė - toksai geltonodis kalnas, nekeičiantis formos nuo tos dienos, kai prieš keturis šimtus metų jį kažin kas persmeigė peiliu. Tiesą sakant, metai patyliukais darė savo. Loghirų kūnas pūva labai lėtai, bet pelės ir kai kurie vabzdžiai jį laiko didžiausiu gardumynu pasaulyje.

Numirėlis sėdėjo veidu į sieną, kurioje nebuvo nei langų, nei durų. Kažkoks dailininkas velionio prašymu nupiešė ant jos didžiulį kovinių veiksmų žemėlapij. Tinkuotu landšaftu traukė vabalų būriai: Numirėlis atkūrė kautynių eigą, stengdamasis išsiaiškinti, koku būdu samdiny, vardu Šlovys Skystablauzdis, įsigudrino pasislėpti ne tik nuo įniršusių venagetų, bet ir nuo mūsų generolų, kurie rimtai susiruošė nugalaboti Šlovį, kol tasai savo pergalemis nepavertė jų visuotinės pajuokos objektu.

- Tai nemiegi?

- Nešdinkis lauk, Garetai.

- Kas laimi? Skruzdės ar tarakonai? Nepaleisk iš akių kampe prigludusių vorų, jie aki-vaizdžiai kėsinaisi į tavo žvynuotes.

- Liaukis mane erzinęs savo kvilais patarimais.

- Pas mus atėjo lankytoja. Kadangi klientais švaistytis nevalia, norėčiau, kad pasiklausytum, kaip jinai atviraus.

- Garetai, tu vėl į mano namus atsivedei moterį? Manoji kantrybė plati nelyginant vandenyas, bet visgi ji nėra beribė.

- Minutėlę, meldžiamasis, į kieno namus? Mudu ką, vėl svarstome, kas čia šeimininkas, o kas svečias?

Vabalai išsilakstė į visas puses, vieni užpuolė kitus... Taip, kovinių veikslių teatras gyveno savo atskirą gyvenimą.

- Kaip gaila! Aš beveik atspėjau jo planą.

- Nešnekėk niekų. Jei egzistuotų koks nors planas, Karinė venagetų taryba jau seniai būtų išsiaiškinusi, kas ir kaip. Juk tie vaikinai Šlovio Skystablauzdžio ieško ne tam, kad patapšnotų per petį. Jiems tai gyvybės ar mirties klausimas. Samdinyš dorėjo venagetus po vieną. Iš visko sprendžiant, suvedinėjo senas sąskaitas.

- Kiek suprantu, kalbame ne apie tą raudonp-

laukę raganą?

- Ne, Tinė čia niekuo dėta. Šiandieninė mūsų viešnia priklauso Audrų Valdovės svitai. Be to, jos gyslomis teka elfų kraujas, tad gražuolė tau patiks iš pirmo žvilgsnio.

- Iš pirmo žvilgsnio moterys patinka tik tau. Skirtingai nei tu, Garetai, aš nesu kūno vergas. Mirtis suteikia tam tikrą pranašumą. Pavyzdžiui, galima apsvarstyti...

Tą jau girdėjau - ne kartą, ne du, ir netgi ne dešimt.

- Einu atsivesti. - Žengiau į svetainę. - Mis Krest, teikitės eiti su manimi. - Viešnia perliejo mane skvarbiu žvilgsniu. Žavi tiek rami, tiek įnirtusi; beje, šios moters elgesys dvelkė neviltimi, kuri ir pasufleravo man, kaip elgtis su lankytoja. - Amiranda, mano svajų valdove! Na, prašau!

Jinai pakluso. Veikiausiai suprato, kad rinktis nėra iš ko.

2.

Tiek įpratau prie Numirėlio, jog visiškai nepagalvojau, kokį įspūdį jis gali padaryti žmogui, niekada gyvenime nemačiusiam mirusio loghiro. Amiranda Krest krūptelėjo, suraukė

savo žavią nosytę ir sukuždėjo:

- Kaip čia dvokia...

Na, taip, Numirėlio kambaryje tvyrojo prastokas kvapelis, tačiau ne itin stiprus. Be to, prie smarvės taip pat įpratau, tad viešnios žodžius praleidau pro ausis.

- Čia Amiranda Krest. Tiesiai iš Audrų Valdovės Reiverės Stiks rūmų.

- Atleiskite, kad aš neatsistuju, mis Krest. Reikalas tas, kad visus, taip sakant, fizinius gebėjimus jau kadaį praradau, nors protiniai išliko nepakitę.

- Nieko baisaus, - išspaudė Amiranda. - Tiesą sakant, mane atsiuntė visai ne Audrų Valdovė. Kaip veikiausiai žinote, ji šiuo metu Kantarde. Jūsų ieškojau dominės Vilos Daunt, jos sekretorės, paliepimu. Esu sekretorės padėjėja. Misteri Garetai, dominė norėtų, kad šį tą patyrinėtumėt. Reikalas šeimyninis, tad būtina viską laikyti paslapyje.

- Ir daugiau nieko nepasakysite?

- Paprasčiausiai aš nieko daugiau nežinau. Man tik liepė perduoti jums šimtą markių aukso, kad sutiktumėt pasikalbėti su domine. O jei imsitės tyrimo, gausite dar tūkstantį.

- Moteris meluoja, Garetai. Ji žino visą reikalo

esmę.

Taip, Numirėlio neapmulkinsi. O mergytė, regis, žviri, gerokai velnių priėdusi. Kol žadinau loghirą, veikiausiai pasvėrė visus "už" bei "prieš" ir nusprendė pakeisti taktiką.

- Gal visgi galėtumėt išsamiau? Juk turiu žinoti, kur man prisieis kišti nosį.

Ji ėmėsi skaičiuoti monetas, kraudama jas ant kairiosios rankos delno. Prisipažinsiu, aš apstulbau. Būtybės su elfiško kraujo priemaiša paprastai būna kairiarankės; šiaip ar taip, man iki šiol neteko regėti kitokių.

- Neverta, mis Krest. Jei nieko nebenorite pridurti, aš pasiliksiu čia. Drauge su bičiuliu pavaikysiu tarakonus.

Matyt, Amiranda nutarė, kad aš juokauju. Ne-jau žmogus iš apatinių visuomenės sluoksnių galėtų atsisakyti šimto markių? Ir juo labiau seklys? Taigi man priderėjo viską mesti ir paknopstomis skuosti į Kalvą... Po velnių, neišdegs. Lai pabėgioja gražuolė Amiranda.

- Prašau jūsų, patikėkite, reikalas itin svarbus ir ganėtinai delikatus...

- Mis Krest, kai paskutinį kartą patikėjau žmogumi nuo Kalvos, netrukau patapti jūrų pėstininku ir ištisus penketą metų vargau,

stengdamasis žudyti venagetus, kurie ne ką geriau išmanė, už ką, tiesą sakant, kovojame. Grįžęs namo pamąščiau, kas ir kaip, ir, atvirai šnekant, didesnės meilės Kalvos gyventojams nepajutau - veikiau jau atvirkščiai. Viso geriausio, mis Krest. Nors ne, palūkekite. Gal norite pasivaikščioti? Žinau vieną užteigėlę, kurioje maitina taip, kad iš gardumo galima nusišauti.

Amiranda apgalvojo mano žodžius ir tarė:

- Dominė supyks, jei sugrįšiu viena.

- Užjaučiu, bet niekuo negaliu padėti. Prašau čionai. Ko gero, už durų laukiantys vaikinai visiškai nusigalavo saulėje.

- Misteri Garetai, - pro sukąstus dantis iškošė atvykėlė, žengdama iš kambario, - kita proga taip paprastai užsidirbti šimtą auksinių markių gali ir nepasitaikyti.

Palydėjau ją iki durų - norėdamas įsitikinti, jog toji meilutė įsiaudrinusi nenuplėš jų su kilpomis.

- Jei aš taip reikalingas jūsų viršininkei, lai ateina čionai.

Amiranda išsižiojo, ruošdamasi atsakyti, o paskui paprasčiausiai papurtė galvą ir žengė laukan. Priebutyje susėdę tarnai (jų fizionomi-

jos išraudo nuo kaitros) nedelsdami pašoko. Durys užsitrenkė. Grižau į Numirėlio kambarį.

- Man regis, tu mažumą perlenkei lazda.

- Jinai sugriš.

- Neabejoju. Tačiau kaip nusiteikusi?

- Jos bėdos. Gal bent jau išklos, ko atėjo.

- Garetai, tu turi reikalų su moterimi. Tavo netramdomas optimizmas čia visiškai netinka.

Kiek kartų mudu ginčijomės šia tema (Numirėlis buvo nepalenkiamas moterų neapkentėjas)! Tačiau dabar mane domino kas kita. Jis tai pajuto.

- Pasiūlymas tave sudomino?

- Negaliu pasakyti, kad, reikalui neišdegus, manoji širdis plyš iš sielvarto. Tu gi žinai, šnekėdamas apie Kalvos gyventojus aš neapsimeitinėjau. Man į juos nusispjaut, ypač į visokius ten burtininkus. Beje, ir pinigų mums, tiesą sakant, nereikia.

- Garetai, tau pinigų reikia visuomet - turint omeny, kiek išgeri alaus ir kaip dažnai lakstai paskui sijonus.

Žinoma, Numirėlis perdėjo. Jame prabilo pavydas. Vienintelis dalykas, kuris esant dabartinei būsenai jam nepatiko išties - negalėjimas gurkštelti alaus.

- Kažkas beldžiasi į duris.

- Girdžiu, girdžiu. Tikriausiai senasis Dinas, nekantraujantis imtis namų ruošos.

Kadangi loghiras negalėjo pakęsti moterų, apie namų tvarkytoją negalėjo būti nė kalbos, o aš, galima sakyti, visiškai negebėjau ruošti namuose. Ilgai ieškojus man visgi pavyko ap-
tikti senioką, kuris judėjo gracingai it vėžlys, tačiau šiaip ne taip atkėblindavo gaminti mais-
to, tvarkyti namų ir šluoti parazitų iš Numirėlio kambario.

Atlapojau duris ir apstulbęs pažvelgiau į Amirandą.

- Greitai subėgiojote. Užeikite. Tikrai nema-
niau, kad esu toks patrauklus.

Ji įžengė į namą, įsisprendė į šonus ir atsi-
grėžė į mane.

- Tegul bus taip, kaip norite, misteriai Garetai. Dominei prireikė jūsų pagalbos, nes mano... Nes pagrobė Karlą, Audrų Valdovės sūnų. Daugiau išties nieko nežinau. Smulkmenų man nepranešė.

Sprendžiant iš tono, pastarasis faktas ją įžei-
dė.

Amiranda pasuko į duris.

- Minutėlę. - Prisimerkęs pažvelgiau į ją....